

Vojenský analytik Jaroslav Štefec: TENTOKRÁT JSME SOUČÁSTÍ KOALICE PORAŽENÝCH A TO SE VŠÍM

- CZ24 News | 18. srpna 2021

V komunitě lidí, vážně se zabývajících analýzami bezpečnostní situace ve světě a jejími dopady na dění v ČR, panovala už minimálně od roku 2010 shoda v tom, že mise USA a Velké Británie v Afghánistánu, do níž zatáhly i „spojence“ z NATO, postrádá jakýkoliv rozumný smysl.

A že až odejdou „spojenecká vojska“, bude konec rychlý a prozápadní struktury se víceméně skokově a bez odporu překloupí do proafghánských struktur Tálibánu. Znalost historie této těžce zkoušené země, válčící s kratičkými přestávkami už téměř 200 let, jiné řešení ani nenabízela.

Nebudu poukazovat na to, že „jsem to říkal“ jako svého času nějaký kadet Biegler, nebo psát, jak mě to překvapilo a jak jsem z toho vykolejený jako jistý bývalý generál, aspirující na post prezidenta republiky, k jehož zastávání mu chybí úplně všechno, snad kromě přebujelého ega, nadopovaného finančními injekcemi a podporou jisté nejmenované mocnosti. Přesto si nemohu odpustit pár slov.

Po skončení WWII měla ČR, takto součást tehdejší ČSR, jak se říká „kliku“. Díky účasti československých vojáků na bojových operacích spojeneckých armád, díky atentátu na Heydricha a také díky smutnému a varujícímu příběhu středočeských Lidic byla spojenci i přes „důležité úsilí Čechů, pilně pracujících ve prospěch vítězství Třetí říše“ přizvána mezi vítězné země. Pocit, že Češi jsou součástí vítězné koalice, nám mohl do jisté míry vydržet až do začátku srpna 2021, kdy už bylo jasné, že jsme si naběhli na pověstné vidle. Tentokrát jsme součástí koalice poražených, se všemi z toho plynoucími budoucími důsledky. A jak sleduji napříč světem a časem „vítězná tažení“ našich „spojenců“, jichž se díky zbabělosti a hlouposti našich politických představitelů opakovaně zúčastňujeme bez ohledu na ekonomické ztráty a mrtvé české vojáky, měli bychom si na porážky začít zvykat.

Co nám jako zemi přinesla nesmyslná a doslova a do písmene pitomá účast v afghánském konfliktu? Přišli jsme o minimálně 30 miliard korun, přímo či nepřímo investovaných do tohoto dobrodružství. Česká armáda se rozpadla na dvě nekompatibilní části - elitní prioritně vybavovanou „misijní“ partu, orientovanou především na osobní účast v afghánském konfliktu a z ní plynoucí výhody, a „domácí“ armádu, špatně vystrojovanou a kanibalizující zastarávající a neudržovanou vojenskou techniku, aby zajistila aspoň zdání její použitelnosti a bojeschopnosti. Vzniklý logistický dluh ve výši dalších minimálně 50 miliard korun můžeme směle připsat na stranu „ztrát“ v důsledku prioritizace misí. Ministerstvo obrany opustili lidé, kteří uměli definovat, co česká armáda potřebuje k tomu, aby byla schopná bránit vlastní stát, odešli i lidé, schopní to efektivně a účelně nakoupit. AČR, reálně neschopná bránit ani samu sebe, natož území státu, už existuje jen podle jména. Jako nástroj státu k jeho (naší) obraně v podstatě zanikla.

Kromě nebojeschopné armády jsme „vyhráli“ také 14 mrtvých českých vojáků. Zabitých pro nic. Nejmladšímu z nich bylo v době, kdy okupační vojska NATO v čele s USA vtrhla do Afghánistánu pod vylhanou záminkou, hodnou dobrého vojáka Švejka „odmítli jste nám vydat bin Ladina, tak tady máte přes držku“, celých osm let. O nějakém Afghánistánu tehdy neměl ani tušení. Přesto ho tamější válka, do níž mu vůbec nic nebylo, připravila o život. Ještě podstatně víc českých vojáků nadosmrti zmrazila. Někteří fyzicky, takže skončili v péči různých charitativních organizací pro zraněné válečné veterány, jiné psychicky. Zraněné duše nejsou vidět, ale o to víc bolí. Jsou známy případy sebevražd bývalých příslušníků elitních „misijních“ jednotek, kteří neunesli život v civilu a to, co v Afghánistánu viděli a dělali.

Americké, resp. spojenecké úsilí a investované biliony dolarů (i miliardy českých korun) se v Afghánistánu doslova a do písmene obrátily v prach. Reálný vývoj situace po útěku armády USA téměř přesně kopíruje mechanismus zhroucení zkorumpovaného jihovietnamského režimu po skončení války ve Vietnamu. A to včetně pověstného „posledního vrtulníku“, evakuujícího z budovy americké ambasády zbylý personál. Jak se však zdá, válečnické nadšení zarytých českých rádobyeuroatlantistů napříč celým politickým spektrem to příliš neoslabilo. Bohužel nikoliv ve směru přemýšlení o budoucnosti naší ve válce s islámem poražené země, o níž se rozhoduje jinde, než v našem hlavním městě. Jediné, na co se zmohou, je pseudohumanistické volání po záchraně „našich Afghánců“, kteří údajně pomáhali českým vojákům jako tlumočníci a informátoři. Vojákům, kteří se objektivně podíleli na zabíjení jejich spoluobčanů, protože odstřelovací pušky, samopaly a granátomety určitě neměli pouze na parádu. Nevím, kolik přesně zabili příslušníci AČR „nepřátel“ a nejspíš se to jen tak nedozvíme, ale určitě to bylo víc než těch pár desítek lidí, zachraňovaných nyní pokrytecky před potenciálním trestem za zradu vlastního národa. Aniž bychom brali do úvahy známou historickou zkušenost, že kdo zradil jednou, bez mrknutí oka zradí i podruhé.

Před několika dny mluvčí islámských mudžáhidů v Afghánistánu jasně řekl na kameru: **„Dnes přišlo islámské právo do Afghánistánu a my věříme, že brzy ovládne celý svět. Nespěcháme, máme dost času.“** Ví, o čem mluví. Vyhrávají. My ve válce s islámem zatím prohráváme. Až přijde i k nám (a ona přijde), a my budeme donuceni bojovat o osud naší civilizace, o naše životy a kulturu, nejspíš na tom budeme z hlediska schopnosti českého státu poskytnout nám účinnou pomoc a ochranu stejně, jako když jsme na začátku pandemie šili nadšeně roušky. Bude to zase jenom na nás. A protože vyrobit podomácku pistoli, „kosu“ vzor 58 nebo brokovnici není jednoduché ani s pomocí „strejdy Googla“ a 3D tiskáren, patří můj nehynoucí dík Liga Libe za jejich boj proti odzbrojování českých občanů. A také těm, kteří se i přes zuřivý odpor českých úřadů snaží organizovat a učit se se zbraní v ruce chránit sebe, své rodiny a majetek. Nesporně nás čekají zajímavé časy. Výsledky voleb za necelé dva měsíce o naší budoucnosti hodně napoví.